

ПРОЛОГ

Дозвольте мені розповісти вам історію одного праведника.

Цей праведник — цар Криту Мінос, який задумав розв'язати велику війну проти Афін. Ця війна була відплатою за смерть його сина Андрогейя. Цей могутній атлет здобув перемогу на Панафінейських іграх, але був розтерзаний на шматки оскаженілим биком на відлюдному афінському пагорбі. Мінос вважав афінян відповідальними за втрату свого сина-тріумфатора і жадав кривавої кари за те, що вони не змогли захистити хлопчика від лютого звіра.

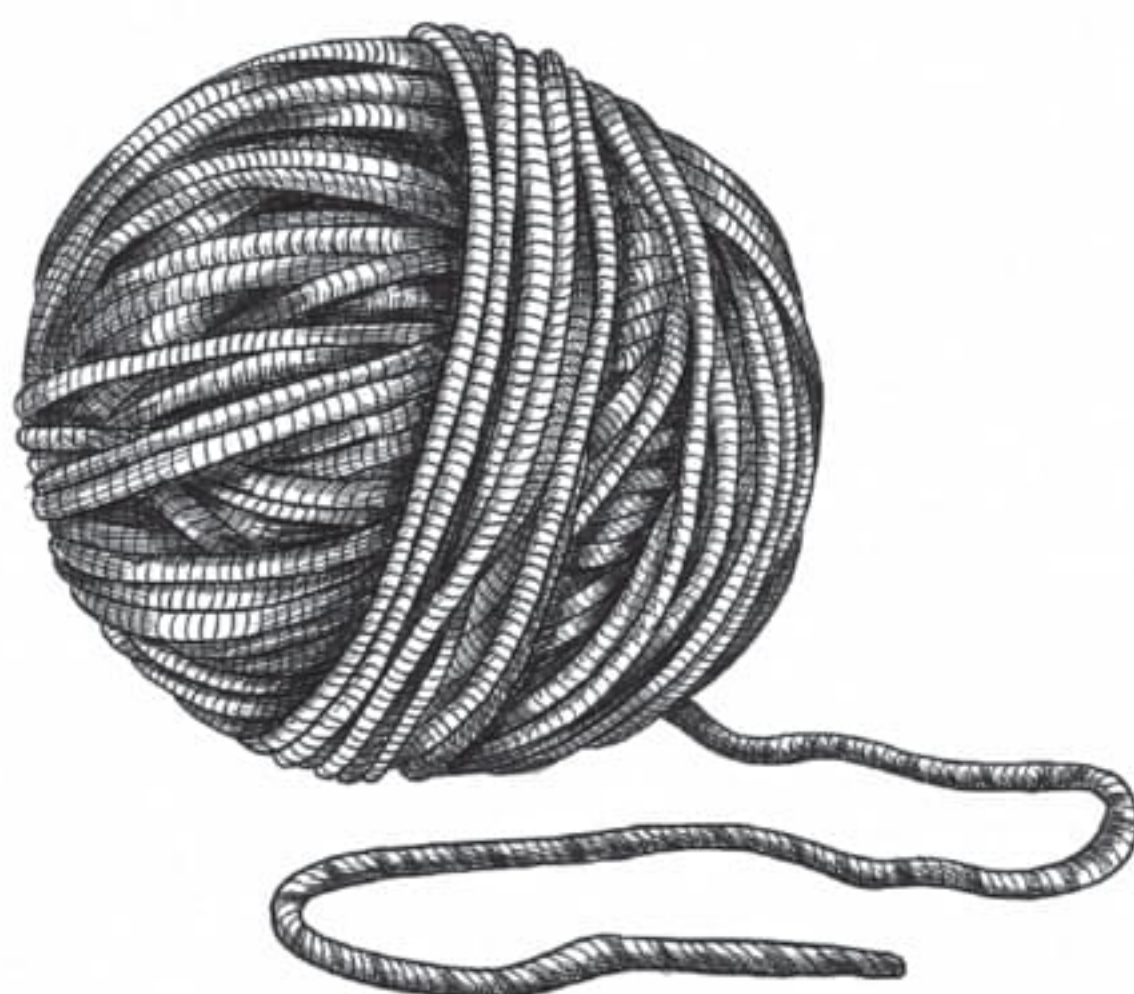
Дорогою, перш ніж виплеснути увесь свій гнів на афінян, Мінос зупинився, щоб знищити царство Мегари, аби продемонструвати свою могутність. Цар Мегари Ніс був знаний своєю непереможністю, але його слава не могла зрівнятися з грізним Міносом, який відрізав багряне пасмо волосся, від якого залежала сила Ніса. Позбавлений свого криваво-червоного локона, нещасний був убитий звитяжним Міносом.

Як він здогадався відрізати волосся Нісу? Мінос весело розповідав мені, як дочка царя, прекрасна принцеса Скільла, безтямно і безпорадно закохалася в нього. Коли вона шепотіла солодкі обіцянки в його уважне вухо, розповідаючи про те, як вона з радістю відмовиться від дому і сім'ї в обмін на його любов, вона проговорила про ключ до смерті свого батька.

Звичайно, Мінос був справедливо обурений відсутністю належної відданості доньки та, як тільки царство

впало від кривавого удару його сокири, він прив'язав закохану дівчину до свого човна і благочестиво потягнув її до водяної могили, поки вона несамовито кричала й оплакувала свою ніжну віру в кохання.

«Вона зрадила свого батька і своє королівство», — сказав він мені, все ще сяючи переможним полум'ям після повернення з розгромлених Афін. Та і яка користь могла бути моєму батькові, царю Міносу з Криту, від зрадливої дочки?

ЧАСТИНА ПЕРША

Я — Аріадна, критська царівна, хоча моя історія віднесе нас далеко від скелястих берегів мого дому. Мій батько, Мінос, любив розповідати мені оповідь про те, як його бездоганна добродішність перемогла Мегару, принесла йому покірність Афін і можливість продемонструвати блискучий приклад свого бездоганного правосуддя.

Побутували легенди, що в мить, коли Скілла тонула, вона перетворилася на морського птаха. Однак це не дало їй можливості врятуватися від жорстокої долі, адже за нею одразу ж пустився в нескінченну погоню орел з багряним пером, одержимий жагою вічної помсти. Я цілком могла повірити, що це правда, бо ж боги дійсно насолоджувалися спогляданням нескінченного болю.

Але коли я думала про Скіллу, я уявляла собі дурненьку і цілком земну дівчинку, яка задихається серед піни хвиль, що здіймаються услід за човном мого батька. Я бачила, як вона борсається у бурхливій воді не лише через залізні кайдани, якими батько скував її, але й через жахливу правду про те, що вона пожертвувала всім, що мала, заради кохання, такого ж ефемерного і швидкоплинного, як веселка, що мерехтить у морських бризках.

Я знаю, що криваві злочинства мого батька не обмежувалися Скіллою чи Нісом. Він вимагав від Афін страшну ціну за мир. Зевс, всемогутній і жорстокий правитель богів, насолоджувався силою смертних і дарував своєму улюбленцю Міносу жахливу чуму, яка охопила Афіни бурею хвороб, агонії, смерті і горя. Плач, мабуть, наповнював повітря, коли матері дивилися, як їхні діти хворіють

і вмирають на їхніх очах, воїни падали на полях битв, а могутнє місто — яке зрозуміло, що його, як і всі міста, робить сильним лише слабка людська плоть — почало тонути під купами трупів, принесених чумою, яку спричинив мій батько. У них не було іншого вибору, окрім як пристати на його вимоги.

Однак Мінос прагнув від Афін не багатства чи влади. Йшлося про данину — сім афінських юнаків і сім афінських дівчат, яких щороку привозили морем на Крит, щоб втамувати апетит чудовиська, яке погрожувало знищити мою родину з ганьбою, але натомість піднесло нас до статусу легенди. Ревіння цієї потвори змушувало підлогу нашого палацу гудіти й здригатися, коли наближався час його щорічного годування, дарма що вона була похована глибоко під землею в центрі присмеркового лабіринту, настільки запаморочливого, що ніхто з тих, хто туди потрапляв, вже ніколи не міг знайти дорогу назад до денного світла.

Лабіринт, ключ до якого був лише в мене.

Лабіринт, який приховував те, що було водночас найбільшим приниженням Міноса і найбільшим його надбанням.

Мій брат, Мінотавр.

У дитинстві мене безмежно зачаровували звивисті ходи палацу в Кноссі. Я петляла поміж численних кімнат, ковзаючи долонею по гладеньким червоним стінам та блукаючи зміїстими переходами. Мої пальці обводили контури лабриса — двоголової сокири, викарбуваної на камені за каменем. Пізніше я дізналася, що для Міноса лабрис уособлював силу Зевса і використовувався для того,

щоб викликати грім — могутній прояв домінування. Для мене, коли я бігала лабіринтами мого дому, він був схожий на метелика. І саме такого метелика я уявляла собі, коли виходила з тьмяного кокона палацового інтер'єру на розкішні простори залитого сонцем подвір'я. У центрі виблискувало величезне, відполіроване коло, і саме там я проводила найщасливіші години своєї юності. Кружляючи і виплітаючи запаморочливий танець, створюючи ногами незримий килим на танцювальному майданчику: диво, вирізьблене з дерева, чудовий шедевр відомого майстра Дедала. Хоча, звісно, це не найвідоміший його витвір.

Я спостерігала, як він будує цей танцювальний майданчик, нетерпляча дівчинка не відходила ні на крок, не усвідомлюючи, що я споглядаю за роботою майстра, чия слава прогримить по всій Греції. Можливо, навіть на весь світ, хоча я майже нічого не знала про те, що знаходилося за стінами нашого палацу. Хоча відтоді минуло понад десяти років, коли я згадую Дедала, то бачу перед собою молодого чоловіка, сповненого енергії та вогню творчості. Коли я дивилася, як він працює, він розповів мені, як навчався свого ремесла, мандруючи з місця на місце, доки його надзвичайна майстерність не привернула увагу мого батька, який переконав його лишитися. Мені здавалося, що Дедал побував скрізь, і я ловила кожне його слово, коли він описував палючі піщані пустелі Єгипту та неймовірно далекі царства Іллірії та Нубії. Я могла бачити, як кораблі відпливають від критських берегів, як їхні щогли та вітрила будують під майстерним наглядом Дедала, але я могла лише уявити, як це — переплисти океан на одному з них, відчути, як скриплять дошки під ногами, як хвилі із шипінням б'ються об борти.

Наш палац був наповнений творіннями Дедала. Вирізані ним статуї здавалися настільки сповненими життя, що їх приковували до стін довгими ланцюгами, щоб вони не втекли з власної волі. На маминій шиї та зап'ястях ви-

блискували майстерно зроблені ним витончені плетіння тонких золотих ланцюжків. Одного разу, помітивши мій заздрісний погляд, він подарував мені крихітний золотий кулон — двох бджілок, що сплелися навколо крихітного шматочка сот. Він виблискував у сонячних променях, такий яскравий і відполірований, що мені здавалося, що щохвилини краплинки меду розтануть від спеки.

— Це тобі, Аріадно.

Він завжди говорив зі мною серйозно, і мені це подобалося.

Я не почувалася надокучливою дитиною, дочкою, яка ніколи не командуватиме флотом і не завоює царство, а отже, не становила для Міноса жодної користі чи інтересу. Якщо Дедал і кепкував з мене, я ніколи не знала про це, бо завжди відчувала, що ми розмовляємо на рівних.

Я взяла кулон, з цікавістю перебираючи його в пальцях і дивуючись його красі.

— Чому бджоли? — запитала я його.

Він підняв долоні до неба і знизав плечима, посміхаючись.

— А чому б і ні? — запитав він. — Бджіл люблять усі боги. Саме бджоли годували медом новонародженого Зевса в його потаємній печері, поки він не став достатньо сильним, щоб здолати могутніх титанів. Діоніс змішує мед з вином, щоб підсолодити його і зробити неперевершеним. Кажуть, що навіть жахливого Цербера, який охороняє підземне царство, можна приборкати за допомогою медового пирога! Якщо ти будеш носити цей кулон на шиї, то зможеш підкорити собі будь-чию волю.

Не було потреби питати, чию волю треба було б задобрити. Весь Крит був у полоні невблаганного суду Міноса. Я знала, що найпотужніший рій бджіл не зміг би похитнути його навіть на дещицю, але все одно була зачарована подарунком і завжди його носила. Він гордо сявав на моїй шиї, коли ми були на весіллі Дедала, пишному